

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Bc. Kryštofem Hornem ve věci

žalobce: P. V.
bytem X

proti
žalované: **Krajský úřad Středočeského kraje**
sídlem Zborovská 11, Praha 5

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 1. 2025, č. j. 008232/2025/KUSK

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 1. 2025, č. j. 008232/2025/KUSK, se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 3 000 Kč ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Městský úřad Kralupy nad Vltavou (dále jen „městský úřad“) uznal žalobce rozhodnutím ze dne 10. 10. 2024, č. j. MUKV 64362/2024 KT (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“) vinným ze spáchání přestupku dle § 7 odst. 1 písm. a) č. 251/2016 Sb., o některých přestupcích, kterého se měl dopustit tím, že dne **22. 4. 2024** při osobním setkání na adrese X, řekl „*ale vy jste čůrák*“ a dále „*vy jste tak blbí nebo co?*“, čímž L. B. (dále jen „uražený“) úmyslně ublížil na cti tím, že ho hrubě urazil. Současně mu uložil pokutu ve výši 1 000 Kč a povinnost nahradit Shodu s prvopisem potvrzuje: L. K. U.

náklady řízení ve výši 2 500 Kč.

2. Žalovaný k odvolání žalobce shora označeným napadeným rozhodnutím změnil výrok o vině prvostupňového rozhodnutí tak, že se žalobce urážky na cti dopustil jen prvním z výše uvedených výroků, tedy takto:

„P. V., nar. X, trv. pobyt X, se dopustil přestupku proti občanskému soužití podle § 7 odst. 1 písm. a) zákona č. 251/2016 Sb., dne 22.04.2024 v blíže nejištěné době na chodníku před bytovým domem na adrese X, tím, že hrubě urazil L. B., nar. X, trv. pobyt sídl. X, výrokem: "ale vy jste čůrák", čímž mu úmyslně ublížil na cti.“

3. Žalovaný též změnil výrok o nákladech řízení a ve zbytku prvostupňové rozhodnutí potvrdil.
4. Žalobce se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) domáhá zrušení napadeného rozhodnutí.

Podstatný obsah správního spisu

5. Dne 23. 4. 2024 podal uražený orgánu Policii České republiky (dále jen „policejní orgán“) vysvětlení ve věci skutku, kterého se měl vůči uraženému dopustit žalobce svým jednáním při osobním setkání na adrese X. Pak situace cca na týden utichla a žalobce začal psát stížnosti. Den před podáním vysvětlení uraženému žalobce opět telefonoval.
6. Dne 14. 5. 2024 oznámil orgán policejní orgán městskému úřadu podezření ze spáchání přestupku proti občanskému soužití, ze kterého byl podezřelý žalobce. Dne 4. 7. 2024 uražený projevil souhlas se zahájením řízení o přestupku ublížení na cti podle § 7 odst. 7 zákona o některých přestupcích. Dne 17. 7. 2024 doručil městský úřad žalobci oznámení o zahájení přestupkového řízení.
7. Při jednání dne 11. 9. 2024 žalobce uvedl, že vulgární výrazy nepoužil. Urážel jej naopak uražený tím, že žalobci řekl, ať si dá špunty do uší, když mi vadí hvízdání, a ať navštívím psychiatra.
8. Téhož dne uražený jako svědek vypověděl, že žalobce byl na něj vulgární při telefonických hovorech a urážel ho i jeho kolegu při osobním setkání. Po dalším nepříjemném a urážejícím telefonátu v den, kdy měl uražený dovolenou, se rozhodl jít na policii.
9. Téhož dne svědek S. A. potvrdil, že byl přítomen osobnímu jednání žalobce a uraženého, na které jel dne 22. 4. 2024 proto, aby měl uražený k dispozici svědka. Pořídil videozáznam od počátku konverzace mezi přítomnými, připustil že při konverzaci padla ostrá, zbytečná slova, ale nechtěl je zopakovat. Dále na dotaz žalobce uvedl, že si nevybavuje, jestli uražený žalobci doporučil špunty do uší a návštěvu psychiatra, ale že je to možné.
10. Následně městský úřad provedl dokazování a mimo jiné promítl pořízený videozáznam. Žalobce k němu uvedl, že je sestříhaný. Uražený upozornil, že dle videozáznamu k léčení vyzval žalobce p. A.
11. Po ústním jednání žalobce zaslal přípis, ve kterém uvedl, že nahrávka je zfalšovaná. Popírá, že by někomu nadával, v záznamu naopak bylo ponecháno, že se má vyšetřit, nikoliv však že u psychiatra.

Shodu s prvopisem potvrzuje: L. K. U.

12. Městský úřad dne 10. 10. 2024 vydal rozhodnutí, kterým žalobce uznal vinným ze spáchání přestupku dle § 7 odst. 1 písm. a) zákona o některých přestupcích. Městský úřad neměl pochybnosti o tom, že žalobce vůči uraženému pronesl vulgární výrazy a jejich použití nebylo vyvoláno předchozím jednáním uraženého.
13. Dne 18. 10. 2024 podal žalobce odvolání. Dle žalobce městský úřad pochybil, když netrval na odpovědi svědka na otázku položenou žalobcem, důkazy provedl v nesprávném pořadí, a tak nebylo svědky možné validovat nahrávku ani je s ní konfrontovat. Dále žalobce v odvolání uvedl dataci vybraných událostí a za den pořízení videozáznamu označil 22. 2. 2024. Žalobce v odvolání vznesl požadavek na potrestání uraženého za zfalšování videozáznamu a urážlivé výroky.

Obsah žaloby a vyjádření účastníků

14. Žalobou podle § 65 a násl. s. ř. s. se žalobce domáhá zrušení napadeného rozhodnutí. Žalobce namítá, že se skutku uvedeného v rozhodnutí nedopustil a videozáznam ze dne 22. 2. 2024 označuje za zfalšovaný. Žalobce má napadené rozhodnutí za nezákonné, jelikož městský úřad provedl důkaz, s jehož provedením uražený jakožto osoba přímo postižená spácháním přestupku nesouhlasil. Dle žalobce městský úřad postupoval nezákonně, když při svědecké výpovědi netrval na odpovědi na žalobcem položenou otázku, zda si svědek vzpomíná, že uražený radil žalobci, aby si dal špunty do uší. Žalobce navrhl k důkazu *originální neupravenou videonahrávku* z 22. 2. 2024 a provedení znaleckého posudku k posouzení zfalšované nahrávky.

Vyjádření žalovaného

15. Dle žalovaného již správní orgány žalobcovy námítky vypořádaly. Ani v žalobě žalobce nepředkládá důkaz, na základě kterého by měla být nahrávka označena za zfalšovanou. Žalobce mylně tvrdí, že by svědek A. odmítl odpovědět na vznesenou otázku. Svědek na ni dle protokolu odpověděl, jen si na věc nevzpomínal. Žalovaný považuje žalobu za nedůvodnou a navrhuje její zamítnutí.

Replika

16. Žalobce v replice ze dne 19. 2. 2025 (tj. v otevřené dvouměsíční žalobní lhůtě dle § 72 s. ř. s.) označuje napadené rozhodnutí za nepravdivé. Trvá na tom, že uražený nechtěl, aby byl při ústním jednání proveden důkaz videozáznamem. Dle žalobce svědek A. nepotvrdil pravost videozáznamu, neboť jej při jednání neviděl. Žalobce podal trestní oznámení na uraženého z důvodu, že zfalšoval jeho hlas na videozáznamu umělou inteligencí (policejní orgán trestní oznámení odložil). Dále uvádí, že v textu je uvedeno nesprávné datum (22. 4. 2024 místo správného 22. 2. 2024). Žalobce v replice zmínil, že plánuje na osobu pověřenou projednáváním přestupku podat trestní oznámení z důvodu, že při jednání dne 11. 9. 2024 nevyhověla žádosti uraženého neprovést důkaz a že tuto skutečnost neuvedla do protokolu o ústním jednání.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

17. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas (napadené rozhodnutí bylo žalobci doručeno 22. 1. 2025 a žalobce podal žalobu 25. 1. 2025 a její rozšíření dne 19. 2. 2025), osobou k tomu

oprávněnou a splňuje všechny formální požadavky na ni kladené. Jde tedy o žalobu projednatelnou.

18. Soud vycházel při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích včas uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.).
19. O žalobě soud rozhodl bez nařízení jednání, neboť s tím účastníci vyslovili mlčky souhlas postupem podle § 51 odst. 1 s. ř. s. Dokazování soud neprováděl.

Posouzení věci soudem

20. Přestupku proti občanskému soužití se fyzická osoba dopustí přestupku tím, že jinému ublíží na cti tím, že ho zesměšní nebo ho jiným způsobem hrubě urazí (§ 7 odst. 1 písm. a) zákona o některých přestupcích].
21. Protiprávní jednání pachatele přestupku ublížení na cti spočívá buď v zesměšnění jiné osoby, či jejím hrubém uražení jiným způsobem. Důvodová zpráva k § 7 zákona o některých přestupcích uvádí: „*V souvislosti s požadavky praxe dochází k úpravě formulace skutkové podstaty ublížení na cti způsobeného zesměšněním nebo jinou hrubou urážkou. Za nactiutrhání totiž i dle současné úpravy nelze považovat zcela bagatelní jednání, která nedosahují potřebné intenzity (například výrok pronesený na veřejnosti typu „hošánku“). Avšak v současné době dochází v praxi k projednávání i takových jednání, která z objektivního hlediska nedosahují ani minimální míry společenské škodlivosti a nemají zásadní dopad do osobní sféry osoby, vůči níž určitý výrok směřuje. Projednávání takovýchto zjevně bagatelních jednání přispívá ke zvyšování administrativní zátěže správních orgánů. Dle ustálené judikatury je pojmovým znakem přestupku nactiutrhání skutečnost, že se jedná o výrok urážlivý nebo zesměšňující a dále povědomost pachatele o tom, že se v dané situaci a v dané skupině obyvatel jedná o výrok hanlivý. Musí však jít o výrok, který překračuje svou intenzitou pouhou nevhodnost, výrok dehonestující a hrubě urážlivý z objektivního hlediska (dle obecného názoru a přesvědčení jej lze označit za intenzivnější než výrok nevhodný).*“ (důraz doplněn soudem).
22. Druhovým objektem přestupku je zájem na ochraně občanského soužití. Individuálním objektem je zájem na ochraně cti, tj. vnímání hodnoty sebe sama. Objektem přestupku tedy není „slušná mluva“. Smyslem uvedeného přestupku není řešit jakékoliv společensky nevhodné invectivy, ale jen ty, které jsou již krajně nevhodné. U urážek typu „kráva“ (ale též např. „svině“, „sráč“, „mrcha“ nebo „čurák“ – k poslední uváděné vulgaritě viz např. rozsudek ze dne 22. 7. 2005, č. j. 4 As 33/2004) bývá cílem jejich užití přímo urazit, zesměšnit a ponížit jejich adresáta [srov. STRAKOŠ, Jan. *Zákon o některých přestupcích: Praktický komentář*. Systém ASPI. Wolters Kluwer, komentář k § 7 zákona o některých přestupcích]. V souladu s parafrázovanou odbornou literaturou je tedy jednání, které je žalobci kladeno za vinu (minimálně z hlediska formálního znaku) přestupkem.
23. Městský úřad uznal žalobce vinným ze spáchání přestupku na základě výpovědi uraženého, svědka Arandiče a provedeného videozáznamu rozhovoru žalobce a uraženého, ve kterém v čase 1:38 žalobce skutečně pronesl vůči uraženému slova „ale vy jste čurák“.
24. Žalobce v reakci na provedení tohoto důkazu nejprve uvedl, že toto video bylo sestříháno. To je v souladu s konzistentními tvrzeními, že mu uražený předtím doporučoval, ať si koupí

špunty do uší nebo si zajde na vyšetření (žalobce tvrdí, že bylo vypuštěno slovo k psychiatrovi). V kontextu daného případu (v zásadě jde o vyhrocený reklamační spor ohledně instalace topného systému, který údajně píská) je takové tvrzení i dost možné, nemá však jakýkoliv vliv na přestupkovou odpovědnost žalobce za výše uvedenou invektivu. Jakkoliv soud chápe, že se žalobce případné výroky o špuntech do uší a vyšetření, byly-li na jeho adresu proneseny, mohly subjektivně dotknout, nejde však o výroky urážlivé či hrubé, které by jakkoliv zakládaly přípustnost obrany jinou hrubostí. I kdyby tedy byly tyto výroky z jinak pravé nahrávky vystřiženy, nemělo by to na zákonnost napadeného rozhodnutí žádný vliv.

25. Až po ústním jednání žalobce začal tvrdit, že nahrávka nebyla jen sestříhaná, ale přímo zfalšovaná. Správní orgány k tomu uvedly, že nemají důvod pochybovat o pravosti videozáznamu. V tom se s nimi soud shoduje, neboť žalobce neuvedl žádné konkrétní indicie naznačující zfalšování videa. To, že jde o důkaz usvědčující žalobce, takovou indicií není. Soud se s videozáznamem, který je obsahem správního spisu, seznámil. Pořizovatel záznamu v něm přichází k již probíhajícímu rozhovoru žalobce a uraženého (tzn. není na něm zaznamenán celý rozhovor). Z videozáznamu není patrné, že by po jeho pořízení mělo dojít k úpravám, zaznamenaná část rozhovoru je plynulá. Soud nezaznamenal žádné technické, obsahové či audiovizuální nesrovnalosti, které by ho vedly k podezření, že byl upraven např. za pomoci umělé inteligence. Především pak na nic takového konkrétně neupozornil ani žalobce a jeho argumentace tak netvoří jednotný logický rámec, který by umožňoval důvodné pochybnosti o autenticitě nahrávky. Nebyla prokázána manipulace s kamerovým záznamem, a tudíž ani důvod k doplnění dokazování znaleckým posudkem, např. z oboru kriminalistiky či odborným vyjádřením specializovaným pracovištěm kriminalistické techniky a expertíz (srov. rozsudek NSS ze dne 26. 11. 2024, č. j. 4 As 183/2024-36, body 5 a 15) ani „originální videonahrávkou“, neboť žádná jiná videonahrávka než ta provedená při ústním jednání dne 11. 9. 2024 nebyla předložena a z ničeho nevyplývá, že existuje. Nadto, je třeba uvést, že žalobce byl v přestupkovém řízení uznán vinným i na základě jiných důkazů, zejména pak svědeckých výpovědí. Bylo by sice skutečně vhodnější, kdyby byla nahrávka promítnuta i svědkům, postačí však, že ti vypovídali v souladu s uvedenou nahrávkou, aniž by ji viděli.
26. Žalobce videozáznam označil za tajně pořízený. Ze záznamu toto tvrzení nelze potvrdit ani vyvrátit. S ohledem na konstantní výšku nahrávacího zařízení vzhledem k zemi je možné jak to, že bylo nahrávací zcela skryto např. v kapse, nebo že šlo např. o mobilní telefon držený v ruce. Je nicméně zřejmé, že nejspíše nešlo o nahrávku pořízenou s žalobcovým souhlasem. Ani to samo o sobě nebrání použití videozáznamu jako důkazu ve správním řízení.
27. Podmínky přípustnosti videonahrávky pořízené skrytě a bez souhlasu zachycené osoby jako důkazu ve správním řízení shrnul NSS v rozsudku ze dne 18. 11. 2011, č. j. 2 As 45/2010-68, č. 2518/2012 Sb. NSS. Předně je nutno uvést, že se jednalo zjevně o nahrávku pořízenou ve veřejném prostranství, přičemž obecně platí, že dle Evropského soudu pro lidská práva nelze o existenci soukromí na ulicích prakticky hovořit. Žalobce v dané věci jednal ve věci reklamace topného systému s dodavatelem, nešlo tedy o projevy soukromé či intimní povahy a šlo o záznam pořízení v horizontálním vztahu soukromých osob, nikoliv ze strany vrchnostenského správního orgánu. S ohledem na předchozí tvrzené jednání žalobce vůči pracovníkům dodavatele je zjevné, že se též z jejich strany jednalo o pořízení záznamu k Shodu s prvopisem potvrzuje: L. K. U.

výkonu nebo ochraně jejich práv nebo právem chráněných zájmů ve smyslu § 88 odst. 1 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, a tak žalobcovo svolení k pořízení záznamu nebylo potřeba.

28. Jak přitom v citovaném rozsudku uvedl NSS „ani případné porušení právních předpisů chránících osobnostní práva dotčeného subjektu vždy a nutně znamenat nepoužitelnost tohoto důkazního prostředku jako důkazu. V těchto případech proto bude nutné provést jistý test proporcionality, kdy na straně jedné bude uvažováno o legitimitě cíle, kterého má být prostřednictvím provedení tohoto důkazu dosaženo, na straně druhé musí být posouzena přiměřenost užitého postupu, a to vždy přísně individuálně. Jde tak nejen o posouzení konfliktu jednoho ze základních práv garantovaných Listinou, tedy práva na ochranu soukromí (čl. 7 odst. 1) a zájmu společnosti na ochraně před deliktním jednáním a na tom, aby tato jednání byla odhalena a potrestána, ale především o konfrontaci práva na (zjednodušeně řečeno) ochranu soukromí zaznamenané osoby s taktéž ústavně zaručenými právy (zejména v čl. 7 odst. 1, čl. 10 Listiny) osoby, která záznam pořídila (například pro potřeby případně uplatňovaného nároku na náhradu škody způsobené protiprávním jednáním). Ústavní soud se opakovaně vyslovil v tom smyslu, že připouští-li Listina průlom do tohoto základního práva, musí pro něj být dán závažný důvod; východiskem konkrétních úvah je pak maxima, dle které lze základní právo či svobodu omezit pouze v zájmu jiného základního práva či svobody, a to v nezbytném rozsahu (viz náleze ze dne 12. 9. 1994, sp. zn. Pl. ÚS 4/94).“ I pokud by pořízením nahrávky tedy došlo např. k porušení předpisů na ochranu osobních údajů, má soud za to, že v textu proporcionality ob stojí, neboť sledovalo legitimní cíl na obranu proti důvodně očekávanému nevhodnému chování ze strany žalobce, přičemž šlo o postup přiměřený, neboť spolehnutí se na pouhá svědecká tvrzení by nemuselo být dostatečně průkazné a nemuselo by vést k efektivní obraně práv svědků a veřejného zájmu na ochranu poklidného občanského soužití.
29. Žalobce se též snaží naznačovat, že uražený či svědek A. nebyli zcela komfortní s tím, že se má daná nahrávky provádět jako důkaz. To může být případně vysvětleno právě jejich případnou obavou ze zachycení uvedených výroků o špuntech do uší atp. Tyto obavy však nikterak nevyplývají z protokolu o ústním jednání, který žalobce podepsal, a z žalobcovy strany tedy zůstaly neprokázány. Soud k tomu dodává, „...že v případě námitek proti obsahu nebo způsobu protokolace je nutné tyto výhrady uplatnit nejpozději při podpisu předmětného protokolu, jinak se osoba brojící vůči obsahu protokolu vystavuje nebezpečí, že budou její námitky posouzeny jako nevěrohodné s ohledem na skutečnost, že zřejmě nebude mít jak svá tvrzení o jiném průběhu jednání prokázat.“ (Rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 3. 11. 2020, č. j. 75 A 12/2018-39). Nadto svědci ani osoby přímo postižené spácháním přestupku nemají právo požadovat *neprovedení* důkazy (srov. § 71 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich). Podle § 51 odst. 1 věty první zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, k provedení důkazů lze užít všech důkazních prostředků, které jsou vhodné ke zjištění stavu věci a které nejsou získány nebo provedeny v rozporu s právními předpisy.
30. Soud nepřisvědčil ani námitce, že správní orgán netrval na odpovědi svědka A., zda si pamatuje, jestli uražený žalobci radil dávat si špunty do uší. Dle protokolu o ústním jednání ze dne 11. 9. 2024 svědek na otázku *odpověděl*, a to tak, že si na věc nepamatuje. To, že žalobce není s odpovědí spokojen, nezakládá povinnost správního orgánu trvat na odpovědi jiné. Žalobce též nepředložil žádný důkaz, který by prokázal jeho tvrzení, že svědek má Shodu s prvopisem potvrzuje: L. K. U.

obavy ze svého nadřízeného, kterým je uražený a v jejichž důsledku by byla ovlivněna jeho výpověď při ústním jednání dne 11. 9. 2024.

31. Potud nejsou žalobní body důvodné. Žalobce však replice adresované zpracovatelce vyjádření k žalobě namítl nesprávné datum skutku uvedené ve výroku v rozhodnutí. Soud to vyhodnotil jako včasné uplatnění dalšího žalobního bodu, který je důvodný.
32. Jak vyplývá z rozsudku NSS ze dne 4. 4. 2025, č. j. 7 As 125/2024-30, „[p]ožadavek na přesnost popisu (identifikaci) skutku, v němž je spatřován přestupek, který je osobě obviněné kladen za vinu, je zcela zásadní zejména pro to, aby tento skutek nemohl být zaměněn s jiným, a nemohlo tak dojít k opětovnému postihu dané osoby za téže jednání. Exaktní vymezení skutku je důležité pro uplatnění práv osoby obviněné z konkrétního přestupku, aby tato přesně věděla, jaké jednání je jí kladeno za vinu.“
33. Ze správního spisu skutečně není zjevné, na základě jakých zjištění správní orgány dospěly k závěru, že se skutek stal 22. 4. 2024, neboť z podání vysvětlení uraženého před policejním orgánem je patrné, že od skutku uběhla jistá doba, než ho dne 23. 4. 2024 uražený přišel oznámit. Tomu, že ke skutku došlo dříve než 22. 4. 2024, nasvědčuje i skutečnost, že stromy zachycené na videozáznamu nejsou olistěné. V oznámení o zahájení přestupkového řízení je popis skutku nejednoznačný. Je zde uvedeno datum 22. 4. 2024, ale není zřejmé, zda se vztahuje k opakovanému telefonátu nebo k osobnímu jednání žalobce a uraženého, při kterém byl spáchán přestupek. Při ústním jednání byli žalobce, uražený i svědek dotazováni na událost, ke které mělo dojít dne 22. 4. 2024, aniž by městský úřad předtím najisto zjistil, kdy se událost odehrála. I z výpovědi uraženého podané při ústním jednání 11. 9. 2024 vyplývá, že od skutku uběhla jistá doba, než ho žalobce telefonicky kontaktoval naposled, na základě čehož se uražený rozhodl věc ohlásit policejnímu orgánu. Soud má tedy za to, že datum spáchání přestupku nemá oporu ve správním spise a je možné, že k němu došlo skutečně již 22. 2. 2024, jak žalobce ostatně uvedl v odvolání, aniž by se k tomu žalovaný v napadeném rozhodnutí vyjádřil. Výrok napadeného rozhodnutí tedy nemá oporu ve správním spise a napadané rozhodnutí je též nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, neboť se žalovaný nevypořádal s touto odvolací námitkou.

Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

34. Soud proto dospěl k závěru, že žaloba je důvodná a napadené rozhodnutí žalovaného zrušil podle § 76 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. a vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.).
35. V dalším řízení jsou správní orgány vázány právním názorem soudu (§ 78 odst. 5 s. ř. s.). Žalovaný se tedy bude zabývat otázkou data spáchání skutku a své závěry přezkoumatelně odůvodní. Dospěje-li k závěru, že se skutek sice stal, aniž by však bylo prokázáno, že k němu došlo 22. 4. 2024, upraví odpovídajícím způsobem výrok rozhodnutí.
36. O náhradě nákladů soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch. Žalobce měl se svojí žalobou úspěch a náleží mu náhrada důvodně vynaložených nákladů řízení. Ty spočívají v zaplaceném soudním poplatku ve výši 3 000 Kč. Soud proto uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobci částku 3 000 Kč, a to ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku (§ 54 odst. 7 s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 18. prosince 2025

JUDr. Bc. Kryštof Horn v. r.
samosoudce